



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. Ch.,**
nar.,
státní příslušnost: Mauricijská republika,
t. č. pobytem,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2024, č. j. KRPA-290769-9/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 7 téhož zákona na 30 dní ode dne omezení osobní svobody žalobce. Žalobce dále požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

2. Žalobce uvedl, že rozhodnutí dle něj nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho práv a je podle něj nezákonné a nepřezkoumatelné. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a rozhodnutí bylo jen obecně odůvodněno. Nejsou obsaženy dostatečné úvahy ohledně proporcionality omezení osobní svobody, nebylo vysvětleno, proč žalovaný přistoupil k zajištění žalobce. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný v odůvodnění uvedl okolnosti jiného případu než případu žalobce. Konkrétně žalovaný chybně uvedl, že zemí, ve které žalobce požádal o mezinárodní ochranu a do které má být navrácen, má být Holandsko, ačkoli správně je to Lucembursko. Tato vada a šablonovitost odůvodnění dle žalobce svědčí o tom, že se žalovaný dostatečně nezabýval situací žalobce a rezignoval na své zákonné povinnosti. Rozhodnutí se dle žalobce netýká jeho situace. Poukázal dále na mimořádnost institutu zajištění a skutečnost, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Ve spisovém materiálu musí být doloženy veškeré skutečnosti relevantní k zajištění. Dále žalobce uvedl, že žalovaný v rozhodnutí zmínil, že řízení o mezinárodní ochraně inicioval žalobce v Lucembursku a následně vyslovil závěr o předání žalobce do Lucemburska, jakožto státu příslušného k projednání žádosti.
3. Podle žalobce staví žalovaný své rozhodnutí na údajném nebezpečí útěku žalobce. Hovoří také o tom, že žalobce nemá zábrany porušovat právní předpisy upravující pobyt cizinců na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, kdy žalobce vycestoval ze země, ve které požádal o mezinárodní ochranu, do ČR, ve které pobýval neoprávněně bez cestovního dokladu. S těmito závěry žalobce nesouhlasí. Porušení těchto právních předpisů by se nedopustil, pokud by mu známy. Je si vědom toho, že neznalost právních předpisů neomlouvá, avšak z jeho jednání nelze dovozovat, že by nerespektoval zákony a autority.
4. Žalobce dále namítl nedostatečné vypořádání uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Argumentace žalovaného je podle žalobce strohá a opírá se pouze o domněnku, že když žalobce nerespektoval azylové řízení v jiném státě, nebude ani v ČR plnit uložené povinnosti. Žalobce dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že ten již opakovaně uvedl, že pouhý pobyt na území ČR bez platného cestovního dokladu či povolení nezakládá sám o sobě nutnost zajištění. Žalobce nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek či společnost v ČR. Nelze připustit paušalizované rozhodování. Žalobce v ČR nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Na území ČR strávil poměrně krátkou dobu, ale dokázal si zde vybudovat silné vazby k místnímu obyvatelstvu a kultuře, našel si také známé, kdy odloučení od nich by pociťoval jako nepřiměřenou újmu. Dle žalobce žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Shledal u žalobce naplnění podmínek pro zajištění. Poukázal na jeho pobytovou historii, kdy dne 12. 9. 2024 byl žalobce pobytově kontrolován hlídkou v areálu parku, ale nepředložil hlídce žádný doklad totožnosti či jiný doklad opravňující ho k pobytu na území České republiky, pouze kopii cestovního dokladu, st. přísl. MUS. Následnou lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 4. 2023 v Lucemburku. Žalobce má dále aktivní

návratový záznam v SIS dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a to ze dne 18. 9. 2023, zadávající stát Lucembursko, vedeno pod č. j. R-22082 s lhůtou k vycestování do dne 13. 7. 2024. Žalobce však z území Schengenského prostoru nevycestoval a neoprávněně přicestoval do České republiky, kde se nejméně od 12. 9. 2024, kdy byl kontrolován hlídkou PČR, neoprávněně zdržoval. K chybnému označení Holandska (str. 5, 6) jako státu příslušného k předání žalobce žalovaný sdělil, že k tomuto pochybení došlo při přepisu rozhodnutí a dle názoru žalovaného nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z výrokové části a následného obsahu rozhodnutí je zřejmé, že zemí příslušnou k předání žalobce je Lucembursko. K důvodům, proč nebylo v případě žalobce přistoupeno k možnosti užití mírnějších opatření, se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 5 až 8 napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem pobytovou historii, kdy vstoupil na území České republiky nelegálně a bez dokladů a zároveň odmítl se žalovaným spolupracovat, dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon jeho předání bude zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Z obsahu spisového materiálu bylo postaveno na jisto, že žalobce vstoupil na území České republiky v rozporu se zákonem. Na území se pohybuje bez jakéhokoli dokladu totožnosti, víza či povolení k pobytu. Z evidence EURODAC, kde jsou v rámci členských států EU vkládány daktyloskopické karty všech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, bylo k osobě žalobce jednoznačně zjištěno a potvrzeno, že byl z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany daktyloskopován v Lucembursku (záznam ze dne 12. 8. 2024). Žalobce s žalovaným nespolečně pracoval a k většině otázek položených v protokolu o podání vysvětlení se odmítl vyjádřit.

6. Délka zajištění byla stanovena v souladu s ustanovením § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl zajištěn podle ustanovení § 129 odst. 1 tohoto zákona za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, konkrétně Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Nařízení“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody s ohledem na skutečnost, že o přijetí žalobce zpět na území jiného členského státu Evropské unie musí rozhodnout dožádané orgány, tedy v tomto případě státní orgány Lucemburska. Příslušný správní orgán, konkrétně Odbor azylové a migrační politiky, Ministerstva vnitra České republiky, Dublinské středisko je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, tak aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Správní orgán stanovuje dobu trvání zajištění i s ohledem na skutečnost, že o přijetí cizince musí rozhodnout dožádaný členský stát EU, tedy státní orgány Lucemburska. Příslušný správní orgán, který žádá o převzetí cizince, je povinen podat žádost o převzetí nebo přijetí zpět do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď. Dožadovaný stát je oprávněn provádět úkony k ověření, zda je příslušný k řízení o azylu, přičemž odpověď na žádost dožadovaného členského státu musí být učiněna do dvou týdnů. Jak je uvedeno výše, žalobce podal žádost o azyl v Lucembursku, jak jednoznačně vyplývá z evidence EURODAC. K žalobcem uvedeným vztahům, které tento údajně navázal na území České republiky, žalovaný uvádí, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení neuvedl žádnou skutečnost, která by odůvodňovala jeho případné další setrvání na území. Na položené otázky odmítl odpovídat a se žalovaným nespolečně pracoval.

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Dle úředního záznamu ze dne 12. 9. 2024 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce. Bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o navrácení dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, dále též „Nařízení ze dne 28. 11. 2018“) a byl mu vydán příkaz k opuštění schengenského prostoru.
9. Dále bylo lustrací zjištěno, že žalobce dne 6. 4. 2023 požádal v Lucembursku o udělení mezinárodní ochrany.
10. Dne 13. 9. 2024 byl sepsán protokol o podání vysvětlení, kdy se žalobce odmítl k otázkám správního orgánu vyjádřit.
11. Dne 13. 9. 2024 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-290769-9/ČJ-2024-000022-ZZC, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od omezení osobní svobody.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
14. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
15. Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí obsahuje chybné údaje, kdy konkrétně bylo v rozhodnutí žalovaným zmíněno, že má být předán do Holandska, ačkoli zároveň bylo uvedeno, že státem předání má být Lucembursko.
16. K této námitce soud uvádí, že lze přisvědčit žalobě ohledně množství faktických chyb v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což svědčí o tom, že ze strany žalovaného nebyla rozhodnutí věnována taková pozornost, jaká by měla být. Žalovaný konkrétně v napadeném rozhodnutí opakovaně zmínil, že by žalobce měl být předán do Holandska, ačkoli ve skutečnosti se jedná o Lucembursko. Konkrétně na straně 5 rozhodnutí žalovaný uvedl, že v předání žalobce do Holandska nic nebrání. Dále na straně 6 je mj. uvedeno, že je potřeba vzít v úvahu, jak se žalobce choval při svém pobytu na území schengenského prostoru, dále rozhodnutí o vycestování z Holandska, neoprávněný pobyt bez cestovního dokladu a

oprávnění k pobytu na území Holandska a nakonec ČR. Žalovaný pak dále například v části, kde se zabýval odůvodněním délky zajištění, uvedl, že doba ke zjištění věku je dle něj dostatečná, ačkoli žalobce je nesporně zletilý, konkrétně je ročník X, a tedy není zřejmé, jaký věk by u něj měl být zjišťován. Soud má rovněž za to, že na straně 9 rozhodnutí žalovaný nadbytečně ponechal pasáž týkající se hodnocení opatření, která mají být přijata na Mauriciu v souvislosti s pandemií onemocnění covid-19, byť nelze zcela vyloučit, že žalovaný se vyjadřoval k současné situaci, je soud názoru, že i tato část odůvodnění byla neadekvátně převzata z původního vzoru.

17. Soud k tomu dále poukazuje na svůj nedávný rozsudek ze dne 11. 6. 2024 č. j. 16 A 21/2024 - 38, ve kterém uvedl, že: *„K této námitce soud uvádí, že se s žalobcem plně ztotožňuje v tom, že napadené rozhodnutí obsahuje celou řadu chyb, přičemž soud má stejně jako žalobce za to, že takováto četná pochybení svědčí o tom, že ze strany žalovaného nebyla rozhodnutí věnována taková pozornost, jaká by měla být, neboť nepochybně lze očekávat, že rozhodnutí bude obsahovat chyby pouze v minimální míře, nebo pokud možno vůbec. Dle soudu jde o selhání kontrolních mechanismů žalovaného, pokud vydá rozhodnutí v podobě, že obsahuje několik chyb na každé straně rozhodnutí. Soud nicméně přesto neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť text obsahuje všechny podstatné informace a jako celek ob stojí. Soud však dodává, že ze strany žalovaného bude nutné k přípravě jeho dalších rozhodnutí přistupovat rozhodně mnohem pečlivěji, neboť opačný přístup evokuje nepochybně nedůvěru v kvalitu vyslovených závěrů, což rozhodně není žádoucí.“*
18. V nyní řešené věci se jedná o rozhodnutí téhož žalovaného, kdy opět jsou obsaženy četné chyby ve faktických informacích. Jak soud již uvedl v citovaném rozsudku, považuje vysokou chybovost žalovaného v konkrétních údajích za selhání jeho kontrolních mechanismů, což je závažné tím spíše, že se jedná o další rozhodnutí žalovaného v nikterak dlouhém období od citovaného rozsudku.
19. Soud nicméně přes uvedené neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť text obsahuje všechny podstatné informace a jako celek ob stojí, kdy z obsahu jako celku je dostatečně zřejmé, že země, ve které žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany a kam má být předán, je Lucembursko, kdy i tento závěr ostatně žalobce zmínil ve své žalobě jako rozhodný fakt, ze které žalovaný vycházel. Přičemž předmětem soudního řízení není předání žalobce do jiné země. Soud však dodává, že ze strany žalovaného bude nutné k přípravě jeho dalších rozhodnutí přistupovat pečlivěji, neboť opačný přístup evokuje nedůvěru v kvalitu vyslovených závěrů, což rozhodně není žádoucí. Přes časové limity žalovaného je v jeho možnostech zajistit, aby rozhodnutí nebylo jen nesourodým mixem informací z různých rozhodnutí, ze kterého by si účastník měl de facto vybrat svou verzi. Je na žalovaném, aby své vzory zpracoval tak, aby riziko vzniku obdobných chyb do budoucna minimalizoval.
20. Soud však neshledal, že by pochybení žalovaného bylo důvodem zrušení rozhodnutí, neboť i přes přítomnost těchto chyb je jednoznačně zřejmé, do jakého státu má být žalobce předán i jakým způsobem byly hodnoceny okolnosti případu.
21. K námitce, že nemělo být v případě žalobce přistoupeno k zajištění, soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.
22. Žalovaný konstatoval, že žalobce podal dne 6. 4. 2023 žádost o azyl v Lucembursku, dále mu bylo vydáno návratové rozhodnutí, taktéž v Lucembursku. Žalobce má aktivní návratový záznam v SIS dle čl. 3 Nařízení ze dne 28. 11. 2018 se lhůtou pro vycestování do 13. 7. 2024.

Místo toho, aby však žalobce vycestoval ze schengenského prostoru, přicestoval neoprávněně do ČR, kde byl dne 12. 9. 2024 zjištěn jeho neoprávněný pobyt a byl zajištěn. Žalobce tak pobývá v ČR v rozporu s návratovým rozhodnutím ze dne 18. 9. 2023 a neskýtá záruku, že bude v budoucnu respektovat rozhodnutí správních orgánů.

23. Dále žalovaný uvedl, že v případě žalobce jsou naplněny podmínky dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se zabýval tím, zda existuje reálný předpoklad předání žalobce do Lucemburska. Tento předpoklad je dle žalovaného naplněn, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalobce vstoupil na území ČR bez platného povolení či víza, jak je doloženo policejní kontrolou ze dne 12. 9. 2024. Dále žalovaný poukázal na odezvu z databáze EURODAC a skutečnost, že žalobce dne 6. 4. 2023 požádal v Lucembursku o mezinárodní ochranu.
24. Soud pochybení žalovaného nenalezl, bylo na místě žalobce zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle informace Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci ze dne 13. 9. 2024 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v Lucembursku zamítnuta, cestovní doklad č. X byl zabaven je uložen na ministerstvu, rozhodnutí o navrácení je platné a předpokládá se repatriace, žalobce nemá v Lucembursku platné pracovní povolení, současný stav – nelegální zaměstnání. Co se týče argumentu žalobce, že si je vědom toho, že neznalost práva neomlouvá a že pokud by věděl o pobytových právních předpisech, neporušil by je, soud uvádí, že od cizinců nepochybně není očekávána detailní znalost zdejší právní úpravy týkající se pobytu cizinců, nicméně je zároveň zcela bez pochybností, že si každý cizinec musí být vědom toho, že možnosti pobytu na území jednotlivých států mají vždy dané podmínky a limity, přičemž žalobce jako státní občan Mauriciu musel počítat s tím, že k pobytu v schengenském prostoru je zapotřebí plnit příslušné podmínky. Jak bylo žalovaným zjištěno, požádal žalobce dne 6. 4. 2023 v Lucembursku o azyl, kdy poté vycestoval a pobýval neoprávněně bez jakéhokoli vysvětlení v ČR, tedy se nepochybně dopustil neoprávněného pobytu na území ČR v situaci, kdy požádal o azyl v Lucembursku, kam bude předán.
25. Námitku, že měl žalovaný uložit žalobci některé ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud jako důvodnou neposoudil.
26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*

27. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
28. K možnosti dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil tam uvedenou povinnost. Poukázal na to, že se v rámci podání vysvětlení žalobce odmítl vyjádřit, správní orgán tudíž nemohl tímto způsobem od žalobce zjistit informace o jeho pobytu na území. Dále žalovaný poukázal na absenci prostředků žalobce. Je dle něj reálné, že se bude žalobce vyhýbat správnímu orgánu, neboť na území EU a smluvních států vědomě pobývá přesto, že mu bylo vydáno návratové rozhodnutí do Lucemburska.
29. K možnosti dle písm. b) zmíněného ustanovení žalovaný poukázal opět na skutečnost, že se žalobce při podání vysvětlení odmítl vyjádřit ohledně možnosti složení finanční záruky. V případě žalobce nebylo možné od něj zjistit, zda nějakými prostředky disponuje, kdy nicméně dle žalovaného by uložení této alternativy bylo neúčelné. Uložení zvláštních opatření dle písm. c) a d) daného ustanovení žalovaný označil rovněž za neúčelné s tím, že dobrovolné vycestování žalobce z území ČR nelze v žádném případě očekávat.
30. Soud se ztotožňuje s žalovaným, v tom, že strany žalobce zde nejsou dány dostatečné záruky pro uložení zvláštních opatření, neboť je naopak pravděpodobné, že by žalobce tato opatření nedodržel. Soud má shodně s žalovaným za to, že uložení žádného z opatření by nebylo v případě žalobce účelné, ale ani možné, neboť žalobce na území pobýval nelegálně, nesdělil žádnou adresu svého pobytu ani neposkytl žádné informace ohledně své majetkové situace. Žalobci sice byly zadrženy prostředky - mince v celkové hodnotě 76 EUR a několik platebních karet, kdy nicméně žalobce ke svým finančním ani jiným majetkovým poměrům správnímu orgánu nesdělil ničeho. Žalobce se rozhodl správnímu orgánu nesděliti rovněž žádné informace ohledně jeho pobytové historie či azylového příběhu, takže od žalobce nemohlo být zjištěno, jaké byly například motivy jeho odchodu z vlasti, poté z Lucemburska do ČR, co zde dělal, jaké zde má vazby atd. Správní orgán se nedozvěděl ničeho, a tak mohl vycházet jen z jím zjištěných informací ze systémů, ze kterých pouze vyplynulo, že žalobce v Lucembursku požádal o udělení mezinárodní ochrany a ke dni pobytové kontroly 12. 9. 2024 pobýval neoprávněně v ČR. Uvádí-li tedy žalobce v žalobě, že si za dobu svého pobytu v ČR stihl zde vytvořit vazby, pak správnímu orgánu nic takového nesdělil, a ten se těmito vazbami proto ani nemohl nijak zabývat, kdy nadto skutečnost, že si žalobce v ČR našel známé, by ani nemohla na závěrech žalovaného nic změnit. Lze dodat, že dle informací od Policejního prezidia ČR ze dne 13. 9. 2024 žalobce v Lucembursku neměl pracovní povolení a vykonával nelegální zaměstnání, což rovněž nejsou informace, které by mohly jakkoli zvýšit důvěryhodnost žalobce s ohledem na možnost uložení alternativních opatření.
31. Dle soudu není nadto jasné, jak by si žalobce uložení zvláštních opatření v jeho případě vůbec reálně představoval, jestliže v ČR nemá žádné pobytové oprávnění ani žádnou adresu a nebylo ani zjištěno, že by disponoval dostatečnými finančními prostředky. Kromě toho se žalobce rozhodl správnímu orgánu při podání vysvětlení žádné informace nesděliti, proto žalovaný nemohl ani tímto způsobem od žalobce získat jakékoli informace, které by případně mohly vést k přehodnocení jeho závěru.

32. Soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že by jediným důvodem pro jeho zajištění byl neoprávněný pobyt v ČR, neboť důvodem žalobcova zajištění byla skutečnost, že jde o osobu, která má být předána do Lucemburska, kde požádal o mezinárodní ochranu, avšak poté odtamtud bez vysvětlení vycestoval.
33. K délce zajištění žalovaný uvedl, že tuto stanovil 30 dní dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně z důvodu následného rozhodnutí ve věci, kdy bude postaveno najisto, zda bude žalobce předán. Dále bylo uvedeno, že doba ke zjištění věku byla dle názoru správního orgánu dostatečná. Doba zajištění může být prodloužena dalším rozhodnutím s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Příslušný správní orgán, tedy Ministerstvo vnitra ČR, je v této věci povinno zajistit potřebné náležitosti, tak aby bylo předání možné uskutečnit v době trvání zajištění i s ohledem na skutečnost, že o přijetí žalobce musí rozhodnout dožadovaný členský stát EU, tedy státní orgán Lucemburska. Příslušný správní orgán, který žádá o převzetí cizince, je povinen podat žádost o převzetí nebo přijetí zpět do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď. Dožadovaný stát je oprávněn provádět úkony k ověření, zda je příslušný k řízení o azylu, přičemž odpověď na žádost dožadovaného státu musí být učiněna do dvou týdnů. Po této lhůtě nebo kladné odpovědi orgánu Lucemburska je příslušný správní orgán povinen dle čl. 28 Nařízení přemístit osobu do dožadujícího členského státu, jakmile je to možné. Je tedy zřejmé, že správní orgán stanovil dobu trvání zajištění přiměřenou a odpovídající pro vedení řízení o předání cizince na území příslušného členského státu, stanovená doba zajištění odpovídá době, po kterou je ČR povinna podat žádost o převzetí do příslušného členského státu EU.
34. Ve správním spise je dále uvedeno, že dne 13. 9. 2024 bylo telefonicky komunikováno se zastupitelským úřadem Mauricijské republiky, který byl informován o omezení svobody žalobce a dalším postupu ze strany policie.
35. Správní spis obsahuje dále oznámení o zahájení řízení ze dne 17. 9. 2024 podle Nařízení, kterým byl žalovaný ze strany MV ČR informován o tom, že byl zahájen postup podle Nařízení s tím, že dne 17. 9. 2024 byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Lucemburska na základě EURODAC hitu. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 1. 10. 2024.
36. Správní spis dále obsahuje informaci o průběhu řízení podle Nařízení ze dne 30. 9. 2024, ve které bylo žalovanému ze strany MV ČR sděleno, že Lucembursko přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Dále bylo ve zprávě konstatováno, že ČR má 6 týdnů na realizaci předání žalobce do Lucemburska, lhůta tedy končí dne 8. 11. 2024. V nejbližší době bude žalobci předáno rozhodnutí, které určí odpovědný členský stát, proti tomu může žalobce podat žalobu. Teprve po uplynutí této doby bude možné realizovat předání. Žalovaný byl proto zprávou požádán o prodloužení lhůty zajištění do 8. 11. 2024.
37. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval, že doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody s ohledem na skutečnost, že o přijetí žalobce zpět na území jiného členského státu Evropské unie musí rozhodnout dožadované orgány, tedy konkrétně státní orgány Lucemburska. Příslušný správní orgán, tj. OAMP MV ČR je povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, tak aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. O přijetí žalobce musí rozhodnout státní orgány Lucemburska. Příslušný správní orgán, který žádá o převzetí cizince, je povinen podat žádost o převzetí nebo přijetí zpět do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď. Dožadovaný stát je oprávněn provádět úkony k ověření, zda je příslušný k řízení o azylu, přičemž odpověď

na žádost dožadovaného členského státu musí být učiněna do dvou týdnů. Jak je uvedeno výše, žalobce podal žádost o azyl v Lucembursku, jak jednoznačně vyplývá z evidence EURODAC.

38. Soud předně poznamenává, že není zřejmé, že by v případě žalobce bylo potřeba ověřovat jeho věk, proto informace uvedená žalovaným zřejmě opět představuje pozůstatek z některého jeho jiného rozhodnutí. Závěry žalovaného jako celek nicméně ob stojí a dávají dostatečnou odpověď na otázku, z jakého důvodu byl žalobce zajištěn právě na 30 dní ode dne omezení osobní svobody a soud tak neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost odůvodnění žalovaného, pokud jde o stanovení délky zajištění.
39. K tomu lze poukázat na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 50 A 5/2015 – 26 ze dne 16. 1. 2015, ve kterém shrnul, že: *„Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu - nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“*
40. Přestože odůvodnění žalovaného neobsahuje zcela detailní rozpis jednotlivých činěných kroků, soud považuje odůvodnění za dostačující, neboť je z něj zjevné, jak dosud bylo a jak bude v případě žalobce postupováno a z jakého důvodu byla délka zajištění vymezena právě na 30 dnů. Posouzení žalovaného bylo také nutně limitováno časovými možnostmi řízení, je třeba vzít v úvahu podmínky, za nichž žalovaný o zajištění cizince rozhoduje.
41. Je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 30 dní ze skutečnosti, že bude třeba činit kroky za účelem realizace předání žalobce do Lucemburska. Z ničeho nevyplývalo, že by předání žalobce bylo zcela nemožné v době trvání zajištění realizovat. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodlením. Žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci předání. Soud dále uvádí, že správním spisem je dále doloženo, že dne 17. 9. 2024 a 30. 9. 2024 bylo správnímu orgánu sděleno, jaký byl dosavadní průběh činěných kroků ze strany MV ČR, respektive kdy a za jakých podmínek bude moci dojít k předání žalobce do Lucemburska, kdy konkrétně byl žalovaný také požádán o prodloužení zajištění žalobce do 8. 11. 2024. Je tedy zjevné, že kroky ve věci žalobce byly po jeho zajištění dále činěny s tím, že Lucembursko již uznalo svou příslušnost a předání žalobce je odhadováno do 8. 11. 2024. Soud považuje žalovaným zvolenou dobu zajištění za 30 dní za zcela adekvátní s tím, že bylo počítáno s možností prodloužení zajištění, ke kterému s ohledem na průběh řízení pravděpodobně dojde.
42. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Vzhledem k rozhodnutí ve věci samé bylo nadbytečné rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku soud. Lze však konstatovat, že přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 10. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce